

ΠΑΝΙΑ ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΕΛΟΧΩΡΑ

Copyright © Συνοδινού Ράνια
Follow me on Twitter: @RaniaSin

“Smashwords Edition”

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου του παρόντος web site με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εργαστηρίου. Νόμος 2121/1993 και κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ISBN: 9781301519026

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε σε ένα κλουβάκι ένα μικρό λευκό κουνελάκι, ο Ραφ. Ήταν ένα πάρα πολύ χαρούμενο ζώακι γιατί η οικογένεια των ανθρώπων που τον είχαν αγοράσει τον πρόσεχαν και τον αγαπούσαν πάρα πολύ. Ο Ραφ τους διασκεδάζε όλους με τα χοροπηδητά του και τα καμώματα του όλη μέρα.

Το βράδυ όμως, όταν έσβηναν τα φώτα και η οικογένεια κοιμόταν, το κλουβάκι όλων των κουνελιών γινόταν μαγικό. Ένα φως ζωηρό ερχόταν και σε κάθε κλουβάκι σχηματιζόταν μια μαγική πόρτα. Ο Ραφ έσπρωχνε με τα μπροστινά του ποδαράκια και τη μουςουδίτσα του και η πορτούλα άνοιγε.

Γεμάτος χαρά και με πολλά χοροπηδητά πήγαινε στην απέραντη Κουνελοχώρα. Εκεί μαζευόταν όλα τα κουνελάκια που ζούσαν σε κλουβί όλη μέρα. Ζούσαν ελεύθερα και χοροπηδούσαν εδώ και εκεί. Είχαν όλα το σπιτάκι τους και το δικό τους καροτόδεντρο στην αυλή τους. Ναι, καλά ακούσατε καροτόδεντρο. Τα καρότα στην Κουνελοχώρα δεν φύτρωναν κάτω από το χώμα αλλά σε μεγάλα δέντρα με πλατιά πράσινα φύλλα.

Στο κέντρο της Κουνελοχώρας υπήρχε το πιο μεγάλο καροτόδεντρο με τα πιο μεγάλα και ζουμερά καρότα. Εκεί μια φορά τον χρόνο γινόταν ένας πολύ μεγάλος διαγωνισμός. Όλα τα κουνελάκια πηδούσαν όσο πιο ψηλά μπορούσαν. Νικητής ήταν εκείνο το κουνελάκι που κατάφερνε να πιάσει το χρυσό καρότο που βρισκόταν στην κορυφή του καροτόδεντρου.

Ο Ραφ ήθελε οπωσδήποτε να νικήσει εκείνη την χρονιά. Κάθε χρόνο τον νικούσε ο Μόφι και γινόταν εκείνος δήμαρχος. Αυτή την φορά όμως ο Ραφ είχε σχεδιάσει ειδικό τρόπο προπόνησης και δεν υπήρχε περίπτωση να χάσει. Είχε φτιάξει τεράστια ελατήρια και τα έβαλε στα πόδια του σαν παπούτσια. Με το που έκανε ένα πήδηο χοοοπ πήγε αμέσως δέκα μέτρα μακριά. Άλλο ένα χοοοπ και έφτασε στο καροτόδεντρο. Έκανε άλλο ένα χοοοπ και χωρίς να το θέλει ανέβηκε στην κορυφή του. Έπρεπε να κατέβει αμέσως από εκεί αλλιώς θα έμπλεκε πολύ άσχημα. Άρχισε να φωνάζει «βοήθεια» μήπως τον ακούσει κάποιος και τον βοηθήσει να κατέβει. Όμως δεν εμφανιζόταν κανείς μιας και όλα τα κουνελάκια έκαναν κουνελοδρομίες. Προσπάθησε να κατέβει μόνος του αλλά δεν μπορούσε γιατί ήταν πολύ ψηλά και φοβόταν. Εκτός αυτού είχαν μπερδευτεί και τα ελατήρια ανάμεσα στα κλαδιά. Οπότε

αναγκαστικά έκατσε εκεί να περιμένει. Πέρασε αρκετή ώρα και η κοιλίτσα άρχισε να γουργουρίζει. Η γλυκιά μυρωδιά του χρυσού καρότου του γαργαλούσε τη μύτη. Μιφ μιφ, μιφ μιφ αχ αυτό το καροτάκι μύριζε τόσο ωραία. Ήξερε πως δεν έπρεπε να το πλησιάσει. Δεν ήταν σωστό να πάει και να φάει το έπαθλο. Όμως μιφ μιφ, μιφ μιφ η μυρωδιά του καρότου τον είχε μαγέψει και εκείνος χωρίς να το καταλάβει έκανε ένα πήδο. Με μεγάλη λαιμαργία έπιασε το χρυσό καρότο και άρχισε να το ροκανίζει με πολύ μεγάλη χαρά. Ξέχασε όμως πως λίγο αν έτρωγες από το χρυσό καρότο γινόσουν βαρύς σαν πέτρα. Έτσι το κλαδάκι που καθόταν πάνω άρχισε να μην αντέχει το βάρος του. Με ένα μεγάλο σκρατσ έσπασε το κλαδί και ο Ραφ βρέθηκε φαρδύς πλατύς στο έδαφος.

Εκείνη την άτυχη στιγμή τελειώσαν οι κουνελοδρομίες και όλα τα κουνελάκια έκαναν ένα κύκλο γύρω του. Ο Ραφ ένιωσε πάρα πολύ μεγάλη ντροπή. Όλα τα κουνέλια τον έδειχναν και τον σχολίαζαν απογοητευμένα. Ήταν αυτός που είχε φάει από το χρυσό καρότο, ήταν αυτός που δεν τήρησε τους κανόνες και έπρεπε να τιμωρηθεί. Ο Ραφ φοβόταν και ντρεπόταν πάρα πολύ. Ήρθαν οι κουνελοφύλακες και τον οδήγησαν στον Δήμαρχο Μόφι.

«Γιατί το έκανες αυτό; Πήγες να κλέψεις; Ήθελες να χάσω ε; Αυτό είναι απαράδεκτο!» ! φώναξε ο Μόφι και μαζί του συμφώνησε όλο το συμβούλιο της Κουνελοχώρας.

«Συγγνώμη» είπε δειλά σχεδόν ψιθυριστά ο Ραφ.

«Η τιμωρία σου θα είναι η εξορία. Θα μείνεις για πάντα μέσα στο κλουβί. Δεν σου επιτρέπεται ξανά η είσοδος. Τέλος για σένα η μαγική πόρτα» είπε με πολύ αυστηρή ο Μόφι. Ο Ραφ τον άκουγε λυπημένος και έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Δεν ήθελε να συμβεί κάτι τέτοιο. Ήξερε πως είχε κάνει λάθος όμως σίγουρα θα μπορούσε να επανρθώσει αρκεί να είχε μια ακόμη ευκαιρία.

«Λυπάμαι τόσο πολύ» είπε πάλι ο Ραφ και κατέβασε το κεφαλάκι του. Ξάφνου μπήκε μέσα στο συμβούλιο ένας κουνελοφύλακας πάρα πολύ τρομαγμένος.

«Καταστροφή, Καταστροφή» φώναζε και έτρεχε γύρω γύρω πανικόβλητος. «Πω πω συμφογά που μας βγήκε»

«Τι συμβαίνει Γαλλοκούνελε; Γιατί είσαι έτσι;» τον ρώτησε ο Μόφι.

«Καθόμουν κάτω από τη σκιά ενός καγοτόδεντρου και τότε

ξαφνικά έγινε κάτι τρομερό. Ένα ένα τα καγοτόδεντγα εξαφανίζοταν λες και τα κατάπινε η γη ».

«Αυτό είναι πολύ περίεργο. Δεν έχει συμβεί ποτέ κάτι τέτοιο στην Κουνελοχώρα» είπε ο ειδικός σύμβουλος σκεπτικός και φόρεσε πιο καλά τα γυαλιά του.

«Αχ κύριε Μόφι μου, τι λέτε να είναι;» ρώτησε φοβισμένη η γραμματέας και πήγε και κρύφτηκε κάτω από το γραφείο.

«Μήπως είναι κανένα θεγιό, τγελό και βγομεγό που τγώει καγοτάκια λες και είναι φυλλαγάκια; » είπε ο Γαλλοκούνελος και όλα τα κουνελάκια κοιτάχτηκαν με φόβο. «Μήπως μετά τα καγοτάκια θα τγώει κουνελάκια;» συνέχισετσιρίζοντας και άρχισε να τρέχει γύρω γύρω μέχρι που κουτούλησε στον τοίχο από την ταχύτητα και έπεσε ξερός.

«Ψυχραιμία γενναία μου κουνέλια. Δεν θα βρούμε ποτέ λύση όταν σκεφτόμαστε με πανικό » είπε ο ειδικός σύμβουλος.

«Πρέπει να στείλουμε κάποιον να εξερευνηήσει την περιοχή. Πρέπει να πάει κάποιος και να μάθει που πηγαίνουν τα δέντρα όταν εξαφανίζονται» είπε αποφασιστικά ο Μόφι.

«Ναι, αλλά ποιος θα το τολμήσει αυτό;» είπε η γραμματέας που βρισκόταν ακόμα κάτω από το τραπέζι. Δειλά δειλά ακούστηκε μια φωνούλα:

«Εγώ»

«Ποιος;» φώναξε ο Μόφι.

«Εγώ!» ακούστηκε η φωνή πιο δυνατά και έκαναν όλοι πέρα.

«Ραφ;» είπε η γραμματέας , «είσαι σίγουρος; Μπορεί να είναι πολύ επικίνδυνο».

«Δεν πειράζει, πρέπει να σας αποδείξω πως είμαι ένα καλό κουνέλι. Για αυτό θα πάω με έναν όρο».

«Πες μας, τι θέλεις;» είπε ο Μόφι.

«Θέλω να ακυρώσετε την τιμωρία μου και να μπορώ να έρχομαι ξανά στην Κουνελοχώρα».

«Σύμφωνοι!» απάντησε ο Μόφι. «Φρουροί, αφήστε τον αν φύγει» διέταξε τους κουνελοφρουρούς και εκείνοι έκαναν αμέσως στην άκρη για να περάσει ο Ραφ.

Ο Ραφ, αν και φοβισμένος βγήκε έξω από το δημαρχείο με την καρδούλα του αν τρέμει και άρχισε να τρέχει προς το δάσος. Έπρεπε να δείξει σε όλους πως ήταν ένα καλό κουνελάκι που απλώς είχε μια

κακή στιγμή. «Όλοι κάνουμε λάθη, σημασία έχει να τα διορθώνουμε» σκεφτόταν από μέσα του μέχρι που γρούλωσαν τα μάτια του με αυτό που είδε. Μπροστά του ένα καροτόδεντρο εξαφανιζόταν μέσα στο έδαφος. Σκυφτά σκυφτά για να μη τον δει κανείς ανέβηκε πάνω στο καροτόδεντρο και περίμενε τρομαγμένος να τον ρουφήξει η γη. Έπρεπε να ανακαλύψει αμέσως που πήγαιναν τα δέντρα, πριν καταστρεφόταν όλο το καροτόδάσος. Έκλεισε τα ματάκια του και περίμενε, ώσπου ξαφνικά φλουρπ βρέθηκε χωρίς να το καταλάβει κάτω από τη γη μπερδεμένος με τα κλαδιά του δέντρου. Αν και ήταν αρκετά φοβισμένος δεν το έβαλε κάτω. Αρχισε να πηγαίνει προς τον κορμό του δέντρου για να δει ποιος ήταν εκείνος που το έσερνε όλο και πιο βαθειά μέσα στην τρύπα.

«Δεν θα αφήσουμε καρότο στην Κουνελοχώρα» είπε με κακία μια πολύ βραχνή φωνή.

«Ναι, ούτε ένα φύλλο. Μετά τα κουνέλια δεν θα ξανάρθουν και η όλη η περιοχή θα γίνει δική μας. Τα βρωμοκούνελα θα μείνουν για πάντα στα κλουβιά τους. Χα χα χα χα χα» άκουσε ο Ραφ με προσοχή. «Ωστε έτσι...» είπε θυμωμένος ο Ραφ και με πολύ προσοχή κούνησε τα φύλλα του για να δει ποιοι ήταν εκείνοι που μιλούσαν με τόσο άσχημα για την Κουνελοχώρα. Με μεγάλη του έκπληξη είδε πως ήταν δύο μεγάλοι, χοντροί και βρωμεροί τυφλοπόντικες. Μόλις τους είδε άρχισε να τρέχει γρήγορα για να βγει έξω από την τρύπα. Τόσο άσπρος και καθαρός που ήταν σίγουρα θα τον έβλεπαν και θα τον έπιαναν αμέσως. Έπρεπε πρώτα να καταστρώσει ένα σχέδιο, να είναι προετοιμασμένος και μετά να πήγαινε πάλι μέσα. Όμως έπρεπε να το κάνει σύντομα πριν κατέστρεφαν το καροτόδάσος. Ευτυχώς του ήρθε μια ιδέα.

Πήγε πρώτα στο σπίτι του και πήρε ένα κουβαδάκι με λευκή μπογιά. Έπειτα πήγε και κυλίστηκε σε ένα λάκκο με λάσπες. Αν και δεν του άρεσε καθόλου αυτό από έκανε γιατί του άρεσε να είναι καθαρός έπρεπε να γίνει μαύρος, έπρεπε να μοιάζει με τυφλοπόντικα. Μετά πήρε το κουβαδάκι με την λευκή μπογιά και έπεσε μέσα στην τρύπα. Όποτε έβλεπε τυφλοπόντικα του γύριζε την πλάτη, δεν ήθελε να μιλήσει με κανέναν από αυτούς.

Μέσα στην πολιτεία των τυφλοπόντικων τα πάντα ήταν πολύ στενά. Έμοιαζε με ένα τεράστιο λαβύρινθο κάτω από τη γη και οι τυφλοπόντικες περπατούσαν σαν στρατιώτες με πολύ μεγάλη

ευκολία. Πηγαίνοντας όλο και πιο πολύ προς τα μέσα, ανακάλυψε τι γινόταν με όλα αυτά τα καροτόδεντρα που εξαφανίζονταν. Δεκάδες τυφλοπόντικες έκοβαν τα καρότα και τα πήγαιναν στις αποθήκες τους. Έπειτα έπαιρναν τα φύλλα και κλαδιά και τα πετούσαν στα σκουπίδια.

«Τι κρίμα» σκέφτηκε από μέσα του «όλο το υπόλοιπο δέντρο να πετιέται στα σκουπίδια. Τι κρίμα να τα ξεριζώνουν» σκέφτηκε λυπημένος. Αυτό που του είχε κάνει εντύπωση ήταν πως οι τυφλοπόντικες δεν έβλεπαν τόσο καλά και πολλές φορές κουτουλούσαν δεξιά και αριστερά μέχρι να βρουν τον δρόμο τους. Με την ελπίδα πως δεν θα τον καταλάβουν πήγε και χώθηκε ανάμεσα σε πέντε έξη από αυτούς περπατώντας τελευταίος στη σειρά, για να μην του μιλήσει και κανείς.

«Ο Μέγας Πόντικας μας περιμένει, δεν πρέπει να αργήσουμε» είπε ο ένας.

«Ποιος ξέρει το σκαρφίστηκε πάλι το κακό μυαλό του, μια χαρά ζούσαμε πριν γίνει εκείνος βασιλιάς μας. Μια χαρά ήμασταν σαν μια μεγάλη οικογένεια» είπε ο δεύτερος.

«Σσσς, θα μας ακούσουν οι δικοί του και αλλοίμονο μας. Ποιος ξέρει τι τιμωρία θα μας βάλουν. Γι αυτό καλύτερα κλείστε όλοι τα στόματα σας» είπε ο τρίτος. Ο Ραφ από αυτές τις κουβέντες κατάλαβε πως πραγματικά κανείς δεν τον ήθελε για βασιλιά, εκτός ίσως από τους πιο κακούς τυφλοπόντικες. Κάτι έπρεπε να κάνει για αυτό και μάλιστα πολύ σύντομα. Συνέχισε να τους ακολουθεί μέχρι που έφτασε στο αρχηγείο.

Άνοιξε μια κυκλική ξύλινη πόρτα και μπροστά τους είδαν τον Μέγα Πόντικα. Φορούσε ένα κονσερβοκούτι στο κεφάλι για κορώνα, είχε ένα κόκκινο μανδύα και κρατούσε ένα ψεύτικο σκήπτρο. Καθόταν στον Τυφλοποντικοθρόνο του και αριστερά και δεξιά είχε από ένα φρουρό για να τον προστατεύουν.

«Στρατιώτες, σας μάζεψα εδώ για να σας υπενθυμίσω πως έπρεπε ήδη να είχατε καταστρέψει το καροτοδάσος. Το σχέδιο μου πρέπει να πετύχει και τα κουνέλια να μείνουν για πάντα στα κλουβιά τους» είπε σε όλους και γέλασε με ένα δυνατό και απαίσιο γέλιο.

«Φύγετε τώρα όλοι από μπροστά μου» τους φώναξε και εκείνοι τρόμαξαν τόσο που χτύπησαν ο ένας πάνω στον άλλο και έπεσαν όλοι μαζί σας ντόμινο εκτός από τον Ραφ. Αφού έφυγαν όλοι

εκείνος έμεινε πίσω και έκλεισε την πόρτα.

«Μέγα Πόντικα έχω να σου πω ένα τεράστιο μυστικό» του είπε συνωμοτικά.

«Σε ακούω».

«Είναι πολύ σπουδαίο, δεν μπορώ να το πω μπροστά σε όλους».

«Καλά λοιπόν» είπε και έδωξε τους φρουρούς του.

«Έχω ένα σχέδιο για να κερδίσεις ευκολότερα τα κουνέλια» του είπε και ο τυφλοπόντικας τέντωσε τα αυτιά.

«Σε ακούω, πες μου».

«Για να πετύχει πρέπει πρώτα μα βγάλεις τα ρούχα σου».

«Μα ένας βασιλιάς δεν αποχωρίζεται ποτέ το στέμμα του» απάντησε σχεδόν θυμωμένα ο βασιλιάς.

«Άρχοντα μου, μέγα Πόντικα μην ανησυχείς καθόλου. Εγώ θα σου τα προσέχω, δεν πρόκειται να αφήσω κανέναν να στα πάρει. Πρέπει να ξεγελάσεις τα κουνέλια».

«Μα πως;»

«Άκου τι έχω σκεφτεί. Θα μεταμφιεστείς σε κουνέλι και θα τους πεις πως ένα τέρας, γιγάντιο, τρομερό και βρωμερό παίρνει τα καροτόδεντρα και ταΐζει τα τερατόπαιδα του. Έτσι θα τρομάξουν όλοι και όταν τους πεις πως αφού τελειώσει με τα καροτόδεντρα μετά θα θέλει να φάει τα κουνέλια θα τρομάξουν και δεν θα ξαναέρθουν ».

«Πολύ καλή ιδέα έχεις...εμ πως είπαμε πως σε λένε;»

«Είμαι ο Δεμελένε».

«Δεμελένε είχες πολύ καλή ιδέα» είπε ο Μέγας Πόντικας στον Ραφ.

«Ναι άρχοντα μου εμείς οι τυφλοπόντικες είμαστε πιο έξυπνοι από τα κουνέλια» είπε ο Ραφ κρυφογελώντας από μέσα του. Μέσα σε λίγη ώρα ο Ραφ του είχε βγάλει τα ρούχα του βασιλιά, τον είχε βάψει με τη λευκή μπογιά για να μοιάζει με κουνέλι και τον έβαλε για να κοιμηθεί μέχρι να στεγνώσει η μπογιά. Έβαλε εκείνος τα ρούχα του, το στέμμα και το σκήπτρο. Όπως ο ροχάλιζε του έβαλε και ένα μεγάλο καρότο μέσα στο στόμα και μετά άρχισε να φωνάζει με αλλαγήμένη και άγρια φωνη:

«Ανοήτοι τυφλοπόντικες, πως επιτρέψατε σε αυτό το ανόητο κουνέλι να μπει μέσα και να κοιμηθεί στο κρεβάτι μου;» Αμέσως

ήρθαν οι φρουροί και κοιτούσαν με το στόμα ανοικτό, όσο έβλεπαν βέβαια. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν με τίποτα πως αυτός που έβλεπαν μπροστά τους ήταν ο Ραφ μεταμορφωμένος σε βασιλιά και εκείνος που έκανε το κουνέλι ήταν ο Μέγας Πόντικας.

«Πάρτε γρήγορα το κουνέλι από εδώ» τους διέταξε και εκείνοι μάζεψαν τον Μέγα Πόντικα ο οποίος ήταν κατάλευκος από τη μπογιά. Με το καρότο στο στόμα δεν μπορούσε να αρθρώσει ούτε λέξη και έτσι τον πήγαν φυλακή. Ο Ραφ τώρα πια είχε γίνει ο βασιλιάς των τυφλοπόντικων. Βγήκε στην πλατεία και άρχισε να μιλάει δυνατά σε όλους τους κατοίκους της Τυφλοποντικούπολης:

«Μια νέα εποχή ξεκινάει από σήμερα. Από εδώ και πέρα δεν θα ενοχλούμε τα κουνέλια. Θα ζούμε όλοι μαζί ειρηνικά και ας είμαστε διαφορετικοί. Για κάθε καροτόδεντρο που ξεριζώσαμε θα φυτέψουμε ένα νέο και θα το μοιραζόμαστε. Αυτή η χώρα μπορεί να μας χωρέσει όλους» είπε δυνατά και όλοι οι τυφλοπόντικες ζητωκραύγασαν

«Φέρτε μου και το αιχμάλωτο κουνέλι να το γυρίζω πίσω εκεί που ανήκει» είπε και αμέσως τον έσπρωξαν έξω από την τρύπα πριν προλάβει αν πει λέξη. «Δεν χρειάζεστε βασιλιά, τα καταφέρνετε και μόνοι σας» είπε πήρε από τον χέρι τον Μέγα Πόντικα ο οποίος δεν έβλεπε τίποτα από το φως του ήλιου και πήγαν στην Κουνελοχώρα. Ο Μέγας Πόντικας όλο γκρίνιαζε στο δρόμο αλλά ο Ραφ δεν του έδινε καμία σημασία. Μόλις έφτασαν όλα τα κουνέλια τους έδειχναν μεπρδεμένα. Δεν είχαν καταλάβει ποιοι ήταν εκείνοι. Ο Ραφ ένιωθε περήφανος για τον εαυτό του γιατί τα είχε καταφέρει. Όλο χαρά μπήκε μέσα στο δημαρχείο τραβώντας τον Μέγα Πόντικα με το ζόρι.

«Ποιος είσαι εσύ και τολμάς να μπαίνεις έτσι μέσα; Και ποιος είναι αυτός ο περίεργος φίλος σου που μοιάζει με άρρωστο κουνέλι;» είπε γεμάτος απορία και εκνευρισμό ο Μόφι.

«Δώστε μου δύο κουβάδες με νερό και θα σας λυθούν όλες οι απορίες» είπε ο Ραφ και αμέσως ο Γαλλοκούνελος έτρεξε και του έφερε. Τότε ο Ραφ πήρε τον ένα κουβά με νερό και τον έριξε πάνω στον βαμμένο Μέγα Πόντικα. Τότε όλο το λευκό του χρώμα έφυγε από πάνω του και φάνηκε πως στην πραγματικότητα ήταν ένας τυφλοπόντικας. Πήρε και τον άλλο κουβά και έριξε όλο το νερό πάνω του. Αμέσως έφυγε από πάνω του όλη η λάσπη που είχε

καλύψει το λευκό και χνουδωτό του σώμα. Μόλις είδαν όλοι πως ήταν ο Ραφ ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Ο Ραφ τους εξήγησε όλη την ιστορία και αποφάσισαν να τιμωρήσουν τον Μέγα Πόντικα βάζοντας τον αν φυτεύει καρυτόδεντρα για να τα μοιράζονται όλοι. Έπειτα πήραν πίσω την τιμωρία του Ραφ και του έδωσαν το μαγικό κλειδί της πόλης ώστε να μπορεί να έρχεται όποτε θέλει. Από εκείνη την ημέρα και μετά ο Ραφ ήταν ο επίτιμος δήμαρχος και όλοι τον χαιρετούσαν σαν ήρωα... και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα...

--ΤΕΛΟΣ--